

— Какъ се разведри времето! — се почуди Павелъ. И загледа се той въ озареното небе отъ зарѣящи лъчи и му доде на умъ: — Колко е хубаво небето отъ могилата край бащината му къща!

И като спомни, че той е осъденъ и нѣма да види никога, никога небето надъ бащинъ домъ — краката му се подкосиха и рукнаха отъ очи безутѣшни сълзи.

Павелъ плачеше за небето, което тъй чаровно се синѣе надъ бащина стрѣха; той тжгуваше за небето, което по часове е гледалъ отъ тѣхната градина, когато цѣфнатъ овощкитѣ и рой пчели бръмнатъ изъ китни цвѣтове, озарени отъ топлото пролѣтно слънце; той ронѣше сълзи за онова небе, което въ невръстни го-